

[Baunsgaard.]

miske udvikling bliver stærkt påvirket af både omfang og sammensætning. Derfor må man tilvejebringe en forståelse af de hensyn, regeringen har haft til ikke at nævne noget om det beløbsmæssige omfang af landbrugsordningerne, og stille det spørgsmål, om det egentlig er rimeligt og klogt at fremlægge opgaverne så stykvis, som regeringen gør det. Skal tilfældigheder ikke få lov til at dominere, er det ikke muligt at gå i gang med løsningen alene på det grundlag, finansministeren har givet her i første omgang.

Der kunne til dette føjes en bekymring for, om den vej, regeringen har valgt, ikke stiller landbruget i samme lidt urimelige situation, som tjenestemændene anbragtes i ved decemberbeslutningerne. Det er uheldigt at skille enkelte områder ud og præsentere regningen herfra isoleret. Det skaber uvilje hos den øvrige del af befolkningen, og det fremmer ikke forståelsen af gensidighed i ansvar og vilkår.

Denne forståelse er imidlertid en nødvendighed, og følgelig må den ikke skades. Jeg tror derfor, at regeringen skulle overveje dette, så vi fremover undgår disse stykvisse løsninger; som vi nu står, er det nødvendigt at sige til regeringen, at en endelig afgørelse ikke kan træffes, før den samlede opgave er stillet. Der mangler så væsentlige og for den økonomiske udvikling afgørende områder, at det simpelt hen ikke vil være forsvarligt at tilendebringe den økonomiske løsning uden at kende det endelige omfang.

Hvor gavnlige landbrugsministerens nuværende godwillmissioner hos landboforeningerne end kan være, er det nødvendigt, at han gør sig klart, at tidspunktet for afgørelserne ligger nær. Før han har sine resultater i hus, får finansministeren jo heller ikke alle sine hjem, og det er selvfølgelig ubehageligt at være nået dertil, men det er altså tilfældet. Alle gode ønsker medgives landbrugsministeren; alle erfaringer siger, han vil få brug for dem. Men det er nu! Vandfaldets brusen høres tydeligt forude, og så må beslutningen om, hvad vej man vil sejle, træffes, ellers glider man blot med i dybet.

En debat om den skatteblanding, regeringen her har fremsat for folketinget,

må naturligvis tage sit udgangspunkt i en vurdering af berettigelsen af at stille så store krav, som der her er tale om. Den stærke økonomiske vækst gennem næsten hele efterkrigsperioden har vel efterhånden hårdet de fleste af os så meget, at vi med stigende sindsro er vænnet til, at finansministerens regninger må være store, selv om de også kommer hyppigt. Men selv den mest hærdede kan jo blive rystet, og en beskeden start i december på et plan, skal vi sige med kun et par hundrede millioner kr., nu fulgt op af 1 $\frac{1}{4}$ milliard kr., og en ganske klar besked fra finansministeren om, at mere følger, når landbrugsministeren er færdig med sine forhandlinger, det er voldsomt. Ja, det er næsten mere end voldsomt. Ingen, jeg tror heller ingen i regeringen, vil derfor kunne være uenig i, at der nødvendigvis må startes med en grundig vurdering af, hvor og hvor meget der kan begrænses i udgifterne.

Uden at kende det samlede omfang af den økonomiske opgave er det ikke muligt at gå i gang med dette, som jo alt for lyrisk er blevet kaldt buketløsningen. Som jeg på det radikale venstres vegne i forrige uge fremhævede under investeringsdebatten, ved vi, at omfanget er stort, og at betydelige beløb skal inddrives gennem nye afgifter og skatter. Vi har altså i folketinget været forberedt på, hvad der måtte komme. Investeringerne må nødvendigvis stige, og det ville ikke alene være uklogt, men jeg synes også udtryk for en vis fejhed, om man ikke erkendte, at alene investeringerne stiller krav om flere penge til staten.

Det er imidlertid også klart, at det stigende investeringsbehov gør ekstra påpasselighed med driftsudgifterne nødvendig. Det er sagt af mange, at intet område på forhånd kan fredes, og heri er jeg enig. Jeg kan derfor også tilslutte mig den udtalelse, den ærede socialdemokratiske ordfører, hr. Peter Nielsen, fremsatte forleden dag til Politiken — hans særlige udtryksform taget i betragtning. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et citat. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen udtalte til Politiken:

„Personlig må jeg sige, at jeg snart er træt af at tigge de konservative om dækning for de militære udgifter.“